

РЕШЕНИЕ

№ 1295

гр. София, 01.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав,
в публично заседание на 08.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Николова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **7070** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК вр. чл. 28 от ЗХ.

Образувано е по жалба вх.№ 26-С-894/05.07.21г на [фирма]-Б. с представляващ М.Т. и с проц.представител адв. К.Г. против Решение № 000030-2391/21.06.21г на ИД на НАП.

В жалбата и уточняващата такава се сочи, че Решението е мат.незаконосъобразно, като се моли за отмяната му и присъждане на разноски.Сочи се, че освен заплащането на 21.04.21г на 7500лв-дър.такса за издаване на лиценз във вр. § 86 ал.1 от ПЗР на ЗИДЗХ, на същата дата дружеството е внесло и дър.такса от 25000лв- внесени без правно основание.Поискано е възстановяване на тази такса-като недължимо платена, което е отказано с обж. Решение. Доколкото искането за издаване на лиценз дружеството е направило преди изменението на чл.30 от ЗХ и неговата нова ал.6, то за дружеството са приложими “досегашните изисквания” относно издаване,продължаване или промяна в лиценз и за него не са приложими такси, каквито не са били изобщо законодателно предвидени към датата на искането/такса за издаване и поддържане на лиценза/. Съгл. чл.30 от ЗХ такси се плащат за издаване на лиценз, а не за получаването му, а съгл. чл.30 ал.7- за игри,облагани по ЗКПО, се събират само такси по чл.30 ал.1, но не и по чл.30 ал.6 от ЗХ.Процесните игри се облагат с данък съгл. чл.242 ал.1 от ЗКПО. Ако се възприеме тезата на ответника, то за проц.игри следва да се плаща данъка по ЗКПО, да се плаща дър.такса по чл.30 ал.6 от ЗХ/която по естеството си е данък/ и таксите по Тарифата.Необоснован е доводът на ответника, че таксите по ал.1 и по ал.6 от чл.30 на ЗХ се дължат

кумулятивно. Прави се позоваване на решение на АССГ по д.№ 7409/20г. Освен това, производството по искане за потвърждаване на инвестиции е различно от производството по издаване на първоначален лиценз, като е факултативно и може да не се стигне изобщо до него. Следователно таксата от 2000лв по чл.1 ал.3 от Тарифата се плаща, само ако има подадено искане за издаване на решение за потвърждаване на извършените инвестиции, а такова производство се развива само ако не е доказано извършването на инвестиции-с документи, приложени към първоначалното искане. В съд. заседание адв.Г. поддържа жалбата, потвърждава, че спорък е правен, а не по фактите, претендира разноски по списък.

Ответникът-ИД на НАП, се представлява в съд. заседание от юрк.И., който оспорва жалбата като неоснователна и недоказана, моли за отхвърлянето ѝ и присъждане на юрк. възнаграждение в мин. размер. Поддържа писмено становище по жалбата, обективизирано в придружаващата преписката писмо. В него се сочи, че се дължат кумулативно дър. такси по чл.30 ал.1 и по ал.6 от ЗХ, както и по чл.1 ал.3 от ТТЗХ, като органът действа в условията на обвързана компетентност. С изменението на ЗХ /ДВ бр.69/20г/ е въведен изцяло нов режим, респ. са въведени нови такси/ал.6 от чл.30 на ЗХ/. Съгл. ЗДТ- органът следва да събере дължимите такси, като не са налице основания за освобождаване от тях по чл.5 от ЗДТ.

Съдът намира жалбата за допустима, като депозирана в срока и съгл. изискванията на АПК, пред надлежния съд/чл. 28 от ЗХ е специален и сочи АССГ като компетентния съд, независимо от общата норма на чл.133 ал.1 от АПК и седалището на жалбоподателя в [населено място]/, от лице с активна проц. легитимация/адресат на акта и заявител в адм. производство/, срещу инд. адм. акт по см. На чл. 28 от ЗХ и чл.21 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът установи от фактическа страна следното:

По искане на дружеството от 12.05.20г, ИД на НАП е издал на дружеството Решение № 000030-1114/06.04.21г за издаване на нов лиценз за организиране на хазартни игри с 15 бр. игрални автомати за срок от 5 години, в игрална зала в [населено място]. Към искането/т.1.8/ дружеството е приложило документ, доказващ направените инвестиции/справка за инвестиции/. Видно от т.ІІІ на това Решение- ответникът потвърждава направените инвестиции. Видно от т.ІV на това Решение- дължимата дър. такса за издаване на лиценз, определен в ЗХ и ТТЗХ е: 1/ 7500лв по чл.30 ал.1 от ЗХ вр. чл.3 ал.1 т.4 б."а" от ТТЗХ/въз основа на броя игрални места в обекта/ и 2/ 25 000лв по чл.30 ал.6 от ЗХ -за издаване и поддържане на лиценз/въз основа на срока на лиценза и броя жители по местонахождение на обекта/. Двете такси следва да се внесат в 7мо дневен срок от влизане в сила на Решението/върчено на 07.04.21г/. Удостоверението за издаден лиценз може да се получи след внасяне на сумите/върчено е на 04.06.21г/.

Преди Решението от 06.04.21г, с платежно нареждане от 02.04.21г дружеството е внесло по сметка на НАП дър. такса по чл.1 ал.3 от ТТЗХ в размер на 2000лв. Това доказателство няма как и не е приложено към искането от 12.05.20г за издаване на лиценз, няма и данни да е било разпоредено от органа внасянето на такава такса. Но видно от текста на Решението- инвестициите са приети за доказани посредством ангажираните писмени доказателства от дружеството/различни договори, фактури и платежни нареждания/, които документи са различни от приложената към заявлението - справка за инвестиции, следователно са представени след заявлението. След заявлението, вероятно с тези допълнителни документи за направени инвестиции, е

представено и доказателството за внесена дър.такса от 2000лв по чл.1 ал.3 от ТТЗХ вр. чл. 5 ал.2 от ЗХ.

След Решението от 06.04.21г, с платежно нареждане от 21.04.21г дружеството е внесло по сметка на НАП дър.такса по чл. 30 ал.6 от ЗХ в размер на 25 000лв, а с отделно платежно нареждане- 7500лв по чл.30 ал.1 от ЗХ.

Със заявление от 09.06.21г дружеството иска да му се възстановят двете внесени дър.такси/25 000лв и 2000лв/ като недължимо платени, тъй като съгл. §86 ал.1 от ЗХ- по заявления за издаване на нов лиценз, депозирани до 06.08.20г, както е в случая, производствата се довършват по досегашния ред /действал до ЗИДЗХ по ДВ бр.69/04.08.20г/.С това заявление се слага началото на процесното адм.производство, завършило с обж. Решение.

С обж. Решение № 000030-2391/21.06.21г ИД на НАП, на осн. чл. 17 ал.1 т.16 от ЗХ вр. чл. 7 от ЗДТ оставя искането без уважение като неоснователно, тъй като двете въпросни такси не са били недължимо платени.Решението е връчено на дружеството на 22.06.21г, жалбата до съда е от 05.07.21г.

Съдът намира от правна страна следното:

Решението е издадено от компетентен орган, в кръга на неговата мат.компетентност по чл. 17 ал.1 т.16 от ЗХ. Само че не във връзка с погрешно посоченото в Решението правно основание по чл.7 от ЗДТ/този текст касае определяне и внасяне на дър.такси/, а във вр. с относимия чл. 4б от ЗДТ/този текст касае възстановяването на недължимо внесените дър.такси, с каквото заявление е бил сезиран ответника в това производство/. Изложеното налага извода, че в обж. Решение е посочено неотнормосимо правно основание-чл.7 от ЗДТ, като липсва посочено относимото правно основание за постановяване на обж.Решение-чл.4б от ЗДТ/което е релевантно към мат.законосъобразност на Решението/.

Решението е издадено в писмената форма по чл.59 ал.1 от АПК, като съдържа зад.реквизити по общия чл.59 ал.2 от АПК, вкл. факт. и правни основания.

В хода на адм.производство не са допуснати съществени нарушения на адм.производствените правила, спазен е чл.35 от АПК/изяснени относимите факти/, не е нарушено правото на защита.

Решението не противоречи и на целта на закона-в частност на чл.4б от ЗДТ. Жалбоподателят всъщност твърди единствено и само мат.незаконсъобразност на Решението, като потвърждава в съд.заседание, че спорът е правен, а не по фактите.По мат.законосъобразност на Решението, Съдът намира следното:

Видно от мотивите на органа,изложени в Решението- всички те касаят определянето и дължимостта на дър.такси, затова и е цитирано като правно основание- чл.7 от ЗДТ. Производството обаче по естеството си е такова по чл.4б от ЗДТ/непосочено и некомментирано изобщо от ответника в Решението /, като е следвало да се направи правен анализ дали действително таксата от 25000лв/по чл.30 ал.6 от ЗХ, внесена на 21.04.21г, след влизане в сила на Решението за издаване на лиценз/ и таксата от 2000лв/по чл.1 ал.3 от ТТЗХ, внесена на 02.04.21г, преди постановяване на Решението за издаване на лиценз/ са били недължимо платени. При този анализ е следвало да се вземе предвид, че Решението от 06.04.21г за издаване на лиценз е инд.адм.акт, той е връчен на 07.04.21г, като съгл. чл.28 от ЗХ е влязъл в сила с изтичането на 14дневен срок за обжалване, респ. е влязъл в сила на 21.04.21г. Щом е влязъл в сила, посоченото в неговата т.IV задължение за внасяне на двете дър.такси/ 7500лв по ал.1 и 25000лв по ал.6 от ЗХ/, също е влязло в сила на 21.04.21г. Съгл. влязлото в сила

Решение, в 7мо дневен срок от тази дата дружеството е следвало да представи доказателства за плащане на двете такси, платило ги е на 21.04.21г, представило ги е и на 29.04.21г му е издадено Удостоверението за издаден лиценз, то му е връчено на 04.06.21г. Следователно, дължимостта и размера на двете такси, респ. на тази по чл.30 ал.6 от ЗХ, са решени по окончателен начин на 21.04.21г. Ако дружеството не е било съгласно с дължимостта на таксата по ал.6, пътят му на защита е бил да обжалва Решението от 04.06.21г за издаване на лиценз -относно определените с него дължими дър.такси, но дружеството не го е сторило. От своя страна ответникът е трябвало да разгледа искането от 09.06.21г за възстановяване на такси- по реда на чл.4б от ЗДТ , като постанови, че дължимостта и размера на таксата по чл.30 ал.6 от ЗХ са били окончателно решени на 21.04.21г и този въпрос не подлежи на преразглеждане в производство по чл.4б от ЗДТ. Ако не съществуваше постановен изричен инд.адм. акт, с който по окончателен начин/когато е влязъл в сила/- са били определени дължимостта и размера на дър.такса, би могло да се направи искане по чл.4б от ЗДТ и то да се разгледа. При положение обаче , че има издаден и влязъл в сила изричен инд.адм. акт по дължимостта и размера на дър.такса, искането на дружеството е следвало да се остави без уважение/а не без разглеждане/- на това основание/влязъл в сила на 21.04.21г инд.адм. акт/. Следователно, макар и при липса на посочени в Решението относимо правно основание по чл.4б от ЗДТ и фактически установявания относно наличие на влязъл в сила инд.адм. акт относно таксата, като краен резултат-ответникът правилно е оставил искането на дружеството без уважение/а не без разглеждане/.

Същите аргументи важат по отношение на таксата от 2000лв по чл.1 ал.3 от ТТЗХ, с малко уточнение- същата е платена преди постановяване на Решението за издаване на лиценз, явно представеното със заявлението за издаване на лиценз от 12.05.20г доказателство за направени инвестиции/справка за инвестиции/ не е било достатъчно, наложило се е и дружеството е ангажирало доп. писмени доказателства и е платило тази такса, като чак въз основа на тях органът е приел в т.Ш от Решението, че инвестициите са доказани. Ако дружеството е считало, че не следва да внася такава такса-по чл.1 ал.3 от ТТЗХ, пътят за защита е бил да обжалва Разпореждането на органа за внасяне на тази такса/то предхожда внасянето на таксата, но не е посочено като дата в Решението за издаване на лиценз/. Вярно е, че доказването на инвестициите се явява производство в другото производство/завършилото с издаването на Решението за издаване на лиценз/, като ако не е било налице издадено изрично Разпореждане за внасяне на таксата преди внасянето ѝ на 02.04.21г, то пътят за защита е бил като се обжалва самото Решение за издаване на лиценз/крайният адм. акт в производството/. Няма данни и не се твърди да е имало издадено изрично Разпореждане на ответника- за внасяне на тази такси/което да би могло да се обжалва от дружеството самостоятелно/. При това положение- пътят за защита е бил отново чрез обжалване на крайния адм. акт в производството - Решението за издаване на лиценз/какъвто е бил и пътят за защита срещу дър. такса по чл.30 ал.6 от ЗХ/, но дружеството не е обжалвало крайния адм. акт и той е влязъл в сила на 21.04.21г, т.е. тогава окончателно е решен и въпроса относно дължимостта и размера на таксата от 2000лв по чл.1 ал.3 от ТТЗХ.

Като мат.законосъобразно като постановен краен резултат-оставено без уважение искане за възстановяване на двете такси , обж.Решение следва да се остави в сила.

При този изход на спора, на ответника се дължи юрк.възнаграждение в мин.размер по

чл.24 изр.второ от НЗПП вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 143 ал.3 от АПК- 100лв.
Водим от горното и на осн. чл. 172 ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО по жалба вх.№ 26-С-894/05.07.21г на [фирма]-Б. с представляващ М.Т. и с проц.представител адв. К.Г. против Решение № 000030-2391/21.06.21г на ИД на НАП.

ОСЪЖДА [фирма]-Б. с представляващ М.Т. да заплати на Национална Агенция по приходите сумата от 100лв/сто лева/, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14дневен срок от съобщението.

Съдия: